

Sygnatura akt II AKa 363/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2022 r.

5. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Jarosław Mazurek (spr.)

Sędziowie: SA Edyta Gajgał

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

6. przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Zbigniewa Jaworskiego

7. po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2022 r.

8. sprawy B. K. oskarżonej o czyn z art. 148 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k.

9. oraz T. G. (1) oskarżonego o czyn z art. 148 § 1 k.k.

10. na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

11. od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

12. z dnia 12 lipca 2022 r. sygn. akt III K 158/21

I. zaskarżony wyrok wobec B. K. i T. G. (1) utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. K. i r.pr. W. K. po 738 zł, w tym należny podatek od towarów

i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 363/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 12 lipca 2022 r. sygn. akt III K 158/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel pośilkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				

1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	T. G. (1)	opinia o skazanym z czasu pobytu w Areszcie Śledczym we W. - umiarkowanie pozytywna, jego zachowanie zostało ocenione jako poprawne, nie był konfliktowy, do położonych prezentował właściwy stosunek, korzystał z zajęć sportowych i kulturalno – oświatowych, czytał książki oraz werbalizował krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa.	opinia o skazanym z dnia 18 listopada 2022 r.	(…)- (…)
2.1.1.2.	T. G. (1)	dotychczasowa niekaralność	dane z K.	(…)
2.1.1.3.	B. K.	W trakcie pobytu skazanej w warunkach izolacji Zakładu Karnego nr 1 we W. dyrektor jednostki oceniła zachowanie skazanej jako umiarkowane, podkreślając	opinia o skazanej z dnia 22 listopada 2022 r.	(…)- (…)

		bezkrytyczny stosunek do zarzucanych jej czynów, konieczność stosowania kar dyscyplinarnych, słabą adaptację do warunków izolacji.		
2.1.1.4.	B. K.	dotychczasowa niekaralność	dane z K.	(...)
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	opinia o skazanym z dnia 18 listopada 2022 r.	Opinia sporządzona przez uprawnionego przedstawiciela Służby Więziennej opisująca (według standardów opinii o osadzonym) zachowanie oskarżonego w trakcie stosowanego w sprawie tymczasowego aresztowania – dowód		

		niekwestionowany przez strony.	
2.1.1.2	dane z K.	dokument obiektywny, niekwestionowany przez strony podchodzący z zasobów Krajowego rejestru karnego.	
2.1.1.3	opinia o skazanej z 22 listopada 2022 r.	dowód należało uznać za rzetelny i wiarygodny, gdyż został sporządzony przez uprawnionego przedstawiciela Zakładu Karnego Nr (...) we W. Z-cę Dyrektora J. B., opinia odnosi się do wszystkich aspektów zachowania osadzonego, uwzględnia także informacje posiadane przez służbę więzienną o jego zachowaniu w przeszłości wynikające z wywiadu przeprowadzonego z osadzoną.	
2.1.1.4	dane z K.	dokument obiektywny, niekwestionowany przez strony podchodzący z zasobów Krajowego rejestru karnego.	
1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</i>			

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego T. G. (1) adw. S. K. zaskarżyła wyrok w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. wyrokowi zarzuciła:</p> <p>1. na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że również ciosy oskarżonego – o ile w ogóle zostały przez niego wymierzane –</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

mogły przyczynić się do zgonu denata – pokrzywdzonego, jak również przyjęcie – na podstawie li tylko potwierdzenia obrażeń przez biegłych w okolicach krocza – iż zostały wymierzane przez współoskarżonego T. G. (1) – mimo iż świadek L. E. (1) wskazał, że nie podtrzymuje zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym w tym zakresie, jak również świadek E. K. wskazała, że nie widziała by oskarżony T. G. (1) wymierzał jakiegokolwiek ciosy pokrzywdzonemu, jak również nie wykluczono motywu skierowania oskarżenia przez innych uczestników zdarzenia właśnie w kierunku współoskarżonego T. G. (1) – szczególnie przez świadka L. E. (1), który przesłuchany przed sądem potwierdził, że posługiwał się kartą denata przed jak również po jego zgonie i zatrzymaniu oskarżonych i nie chciał, by kto inny miał do niej dostęp,

2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k.

błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony T. G. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z B. K. obejmował swoim zamiarem cały zespół znamion przestępczego przedsięwzięcia, współdziałając w ramach podziału ról uzgodnionych w trakcie dokonywania czynu i akceptowanego, uznawanego przez współdziałających za wspólne, i w związku z tym przyjęcie, że współoskarżeni dokonali pobicia pokrzywdzonego, mimo iż zachowaniu oskarżonego nie towarzyszyło zawarte uprzednio lub w trakcie realizowania czynności porozumienie z oskarżoną, a nadto po stronie oskarżonego zachodził brak woli oraz świadomości wspólnego wykonania czynu zabronionego albowiem - w szczególności - jego zachowanie było związane li tylko z powstrzymaniem – bardziej ugodnym

lub nieudolnym -
działań po stronie
współoskarżonej B.
K.;

3. na podstawie art.
438 pkt 3 k.p.k
błąd w ustaleniach
faktycznych mający
wpływ na treść
rozstrzygnięcia
polegający na
bezpodstawnym
przyjęciu, iż
oskarżony T. G. (1)
działał w zamiarze
ewentualnym
pozbawienia życia
pokrzywdzonego,
podczas gdy z
ogłędzin odzieży
oskarżonego
wynikają
zabrudzenia,
których powstanie
nie jest wykluczone
przy udzielaniu
pomocy
pokrzywdzonemu,
relacjonowaniu jego
stanu podczas
kontaktu ze
służbami
medycznymi czy
podczas wnoszenia
pokrzywdzonego z
mieszkania świadka
R. W. — zwłaszcza,
że oskarżeni
wspólnie klęczeli
nad pokrzywdzonym
i obejmowali go
w celu przeniesienia
jego ciała do pozycji
bocznej - podczas
kontaktu ze służbą
zdrowia;

4. naruszenie prawa
procesowego tj. art.

442§ 3 w zw. z art. 172 k.p.k. poprzez brak zrealizowania przez Sąd I - szej instancji zalecanego przez Sąd odwoławczy skonfrontowania świadków tj. E. K. i L. E. (1) — celem wyjaśnienia sprzeczności w postaci - wypowiedzianych gróźb; - ról oskarżonych w przebiegu akcji przestępczej na szkodę P. M. (1) (czy uderzenia zadała mu tylko B. K., czy także T. G. (1)), jak również brak wskazanego w zaleceniach Sądu Apelacyjnego skonfrontowania L. E. (1) z E. K. z oskarżonymi T. G. (1) i B. K. na okoliczności :
- poprzedzające zajście dot. różnic w wypowiedziach pod adresem pokrzywdzonego jakoby miał dopuścić się gwałtu; - gróźb wypowiedzianych pod adresem świadków L. E. (1) oraz E. K.; ról oskarżonych w przebiegu akcji przestępczej na szkodę P. M. (1) (czy uderzenia zadała mu tylko B. K. czy także T. G. (1)); zaistnienia faktu odepchnięcia B. K. przez T. G. (1); -

kto domagał się od B. K. zaprzestania bicia pokrzywdzonego (gdzie według E. K. miał domagać się tego T. G. (1) zaś według L. E. (1), to on w ten sposób protestował (k. 74, k. 88);, kto po zajściu udzielał pomocy; pokrzywdzonemu i na czym ona polegała;

5. naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 158 §1 k.k. w zw. z art. 2 § 1 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, polegającej na niewłaściwym uznaniu, że z materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie wynika, iż oskarżony T. G. (1) brał udział w uderzeniach pokrzywdzonego - denata, poprzez:

a. nie wiary zeznaniom świadka L. E. (1) złożonym w postępowaniu przygotowawczym a jednocześnie bezpodstawne odmówienie wiarygodności

zeznaniom świadka L. E. (1) złożonym przez Sądem mimo obowiązku wyjaśnienia owych właśnie sprzeczności właśnie w związku z zaleceniami sądu II instancji – wydanym po uchyleniu wyroku Sądu I szej instancji - co w konsekwencji utrzymało ustalenia poczynione w oparciu o zeznania świadka w osobach L. E. (1) oraz E. K.- mimo iż z zeznań tych świadków nie można stwierdzić tej okoliczności w sposób nie budzący wątpliwości, w szczególności ze względu na stan upojenia alkoholowego świadka i chorobę psychiczną co uniemożliwiło dotarcie do prawdy materialnej;

b. nieuwzględnienie zeznań R. K. (1), który przesłuchany przed sądem wskazał, iż L. E. (1) oraz E. K.- wbrew ich zapewnieniom - nie znajdowali się w swoim pokoju w momencie przyjazdu patrolu Policji, jak również byli w pełni ubrani, co przeczy wersji jakoby brak było możliwości powstrzymania

działania
współoskarżonego
T. G. (1) oraz
przeczy ich obawie
co do zachowania
współoskarżonych
określanych jako
agresywne, jak
również przeczy
wykonanym
protokołom oględzin
odzieży świadków
E. K. i L. E.
(1) porównywanych
do oględzin odzieży
współoskarżonego
T. G. (1), który jako
niezamieszkujący
pod adresem
zdarzenia, nie miał
możliwości zmiany
odzieży, a ponadto
nie wykluczono, że
przy jego pomocy
pokrzywdzonemu
lub monitorowaniu
jego stanu zgodnie
z relacją wynikającą
nagrania zgłoszenia
do służb
medycznych –
mogły powstać
plamy na jego
odzieży;

c. nieuwzględnieniu
wyjaśnień
oskarżonego T. G.
(1), który to
oświadczył, iż L.
E. (1) po zdarzeniu
w nocy 17.03.2020
r., ale jeszcze
przed wezwaniem
pogotowia zmienił
ubiór, wychodził
kilkukrotnie z
mieszkania i klatki
schodowej przy
ulicy (...), jak

również wyjął z ubrania pobitego portfel i wyciągnął z niego kartę płatniczą, której używał kilkakrotnie po zdarzeniu oraz, iż we wskazanym portfelu znajdowały się brunatno - czerwone ślady krwi, co jednoznacznie wskazywało na fakt, iż L. E. (1) uczestniczył w pobiciu i miał ręce zabrudzone krwią pokrzywdzonego;

d. nieuwzględnienie w zakresie oceny motywu oskarżonego T. G. (1) — faktu, iż do odrębnego postępowania wyłączono materiał zgromadzony w sprawie użycia karty bankomatowej pokrzywdzonego denata - które to działanie mogło stanowić motyw dla innych uczestników tego zdarzenia — zwłaszcza wobec wykluczenia możliwości posłużenia się kartą denata przez współoskarżonych — z uwagi na ich zatrzymanie - w tym deklarowaną chęć użycia karty przez świadka L. E. (1) — zarówno przed śmiercią pokrzywdzonego jak

również po jego zgodnie;

6. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, będące wynikiem błędnego rozkładu ciężaru dowodów zarówno obciążających jak i odciążających skazanego, w tym w szczególności:

a. niewykluczenie, że plamy na odzieży oskarżonego mogły powstać w związku z monitorowaniem stanu pokrzywdzonego w momencie przekazywania informacji po kontakcie ze służbami medycznymi, w związku z wynoszeniem ciała pokrzywdzonego poza mieszkanie R. W. czy w związku z udzielaniem mu pomocy;

b. niewyjaśnienia sprzeczności między E. K. a L. E. (1) (zeznania w postępowaniu przygotowawczym L. E. (1)) co do ewentualnych ciosów wymierzanych przez

oskarżonego T. G.
(1), co nie wyklucza
braku jego udziału
w uderzeniach
jakichkolwiek wobec
pokrzywdzonego;

c. oceny zeznań
świadka L. E.
(1) w postępowaniu
przygotawczym
jako wiarygodnych
i odmowy tej
wiarygodności
zeznaniom
złożonym przed
Sądem — mimo
stanu nietrzeźwości
w którym znajdował
się świadek podczas
składania zeznań
w postępowaniu
przygotawczym,
jak również miał
motyw w
oczernianiu
oskarżonego -
posłużenia się
samodzielnie kartą
bankomatową
należącą do
pokrzywdzonego
również po jego
zgodnie (który to
motyw świadek po
zgonie
pokrzywdzonego
zresztą zrealizował);

Nadto ewentualne
— na wypadek
niepoddzielania
zarzutów
powyższych:

1. na podstawie
art. 438 pkt 4
kpk z uwagi
na wymierzenie
oskarżonemu kary

rażąco surowej- bez uwzględnienia przy wymierzaniu kary faktu, że oskarżony nigdy wcześniej nie był karany, co jawi się jako kara rażąco surowa, nie znajdująca odzwierciedlenia w materiale dowodowym, jak również nie znajdująca uzasadnienia w powołanej argumentacji Sądu meriti;

2. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu i uznaniu, że dopuścił się przestępstwa z art. 148§1 k.k. polegającego na działaniu w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia podczas, gdy działania oskarżonego wskazują, iż brał udział w pobiciu, w którym narażono człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 §1 k.k. lub art. 157§1 k.k.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrończyni oskarżonego T. G. (1) okazała się nieskuteczna w takim znaczeniu, że nie mogła skutkować uwzględnieniem wniosków końcowych zarówno tych zasadniczych jak i też złożonych alternatywnie.</p> <p>Wynika to z faktu, że żaden z podniesionych zarzutów nie okazał się przekonujący i skuteczny.</p> <p>Obrończyni zgodnie z art. 438 k.p.k. postawiła zarzuty dotyczące: błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez sąd I instancji przy rekonstrukcji stanu faktycznego, obrazy przepisów prawa procesowego różnego rodzaju, które miały skutkować wadliwą oceną dowodów jak również postawiła zarzut ewentualny rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu karze pozbawienia wolności, a także</p>		

jako ewentualny zarzut obrazy prawa materialnego to jest przyjęcie odpowiedzialności za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. przy ustaleniu zamiaru ewentualnego. Sąd Odwoławczy odniesie się szczegółowo do każdego z postawionych zarzutów, przy czym w innej kolejności niż wynika to z systematyki zarzutów zawartych w apelacji. W pierwszej kolejności należało się odnieść do zarzutów dotyczących obrazy prawa procesowego, gdyż w sytuacjach ich trafności i wpływu na ustalenia faktyczne sprawy zasadne mogłoby się okazać zarzuty dotyczące popełnionych błędów w zakresie poczynionych przez sąd ustaleń, co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia.

Odnosząc się zatem do zarzutów obrazy prawa procesowego Sąd Apelacyjny stwierdza co następuje.

Ad. 4.

Nie doszło do obrazy art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k. poprzez brak wykonania zalecenia określonego przez Sąd Odwoławczy w uzasadnieniu wyroku uchylającego sprawę oskarżonych do ponownego rozpoznania, a dotyczącego przeprowadzenia konfrontacji świadków E. K. i L. E. (1), a także konfrontacji tych świadków z oskarżonymi T. G. (1) i B. K.. Rzeczywiście takie zalecenie zostało poczynione jednak w realiach sprawy rozpoznawanej ponownie przed Sądem Okręgowym w Jeleniej Górze wykonanie takiego zalecenia okazało się niezmiernie utrudnione, a w pewnym zakresie w zasadzie bezprzedmiotowe. Przypomnieć jedynie należy, iż istniały poważne trudności z przeprowadzeniem dowodu z bezpośredniego przesłuchania świadka L. E. (1) i zostało to przesłuchanie wykonane jednak

w innym terminie niż przesłuchano świadka E. K..
Zalecenie przeprowadzenia konfrontacji między tymi świadkami w zakresie pewnych różnic w ich relacjach podanych do protokołu w toku postępowania przygotowawczego przestało być aktualne w sytuacji, gdy świadek L. E. (1) składając zeznania przed sądem oświadczył, iż nie podtrzymuje tych zeznań, które złożył w toku postępowania przygotowawczego.
Pomijając ocenę tak złożonego oświadczenia poza sporem pozostaje bezzasadność ewentualnej konfrontacji tych świadków skoro pierwszy z nich wycofuje się z treści złożonych uprzednio zeznań.
Także nietrafny i nieskuteczny jest zarzut nieprzeprowadzenia konfrontacji świadka E. K. z oskarżonymi w sytuacji, gdy zeznając na rozprawie "zasłoniła się" niepamięcią, co do okoliczności zdarzenia wielokrotnie

podkreślając, że
podtrzymuje swoje
wypowiedzi, które
złożyła wcześniej. I
w tym wypadku
przeprowadzenie
konfrontacji z
udziałem tego
świadka było
bezprzedmiotowe.
Tak zatem należało
przyjąć, iż nowe
okoliczności
faktyczne zaistniałe
w toku ponownego
rozpoznania sprawy
spowodowały, że
zalecenia Sądu
Odwoławczego o
przeprowadzenie
konfrontacji
świadków
wzajemnie i
świadków z
oskarżonymi
okazały się
bezprzedmiotowe,
bowiem mając na
uwadze ich
stanowisko i
zachowanie przed
sądem nawet próba
przeprowadzenia
konfrontacji nie
mogła doprowadzić
do oczekiwanych
rezultatów tj.
wyliminowaniu
istniejących
pierwotnie pewnych
rozbieżności w
zeznaniach. Tak
zatem przyjąć
należało, że
rzeczywista
niemożność
przeprowadzenia
konfrontacji czyniła
zalecenie Sądu
Odwoławczego

beprzedmiotowym.
W takiej sytuacji zaś nie może być mowy o naruszeniu przepisu art. 442 § 3 k.p.k. Dodać należy, że strony uczestniczące w procesie miały możliwość zadawania pytań świadkom zarówno L. E. (1) jak i A. K. i z prawa tego skutecznie korzystały zwłaszcza przy przesłuchaniu A. K.. I jakkolwiek wydaje się to oczywiste to jednak podkreślić należy, że nie przeprowadza się konfrontacji (każda próba byłaby nadużyciem procesowym) w sytuacji, gdy jedna z osób konfrontowanych odwołuje swoje uprzednie zeznania, a druga zaslania się obiektywną niepamięcią. Podobnie jak niedopuszczalne jest dopytywanie się oskarżonego, co do przebiegu zdarzenia, w sytuacji gdy składa oświadczenie, że do zarzucanego czynu się nie przyznaje i odmawia składania wyjaśnień.

Ad. 5.

W tym zarzucie obrońca wskazuje na naruszenie art. 7

k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w związku z art. 158 § 1 k.k. i w zw. z art. 2 § 1 k.p.k. zarzucając dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego skutkującym uznaniem T. G. (1) jako uczestnika pobicia pokrzywdzonego. Rzeczywiście trafnie jest przywołany art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. jako przepisy wskazujące na zasady oceny dowodów przy uwzględnieniu całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie z uwzględnieniem zasady wynikającej z art. 2 § 1 k.p.k.. Niezrozumiałe jest tutaj przywołanie jako obrazy przepisów prawa procesowego art. 158 § 1 k.k. (w apelacji wskazano art. 258 § 1 k.k. - najprawdopodobniej na skutek omyłki pisarskiej), albowiem wskazany przepis należy do kategorii przepisów prawa materialnego a nie procesowego.

Rzecz jednak w tym, że skarżący nie ma racji, gdy wskazuje w punktach a-d na wadliwą ocenę dowodów pod kątem uznania wiarygodności jednych dowodów, a odmowy tego waloru innym źródłom dowodowym.

Należy podkreślić, że w ramach swobodnej oceny dowodów, którą wyznacza treść art. 7 k.p.k. sąd ma prawo dać jednym dowodom wiarę, a innym tego waloru odmówić. O, ile takie przesądzenie oparte jest o treść dowodów, które nie jest sprzeczne z logiką faktów, oraz zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy to takie ustalenia pozostają pod ochroną i nie mogą być skutecznie podważone twierdzeniem, że skoro oskarżony wyjaśniał odmiennie to sąd w sposób nieprawidłowy zastosował art. 5 § 2 k.p.k., bo powinien oskarżonego od takich zarzutów uwolnić. Taki sposób rozumienia zasad oceny dowodów jest

nieuprawniony, bo należy przypomnieć, że art. 5 § 2 k.p.k. ma zastosowanie tylko wówczas, gdy w procesie decyzyjnym organu procesowego (w tym wypadku sądu) powstają wątpliwości, co do przebiegu zdarzenia i nie jest w stanie ich rozstrzygnąć, wówczas powinien zastosować art. 5 § 2 k.p.k. i w przypadku dwóch czy kilku wersji zdarzenia wybrać dla oskarżonego najkorzystniejszą.

Jeżeli takich wątpliwości sąd nie poweźmie to nie stosuje art. 5 § 2 k.p.k., w ogóle. Wskazane wyżej zasady oceny dowodów odnoszą się także do poszczególnych twierdzeń świadków czy oskarżonych według treści zawartych w różnych zeznaniach czy wyjaśnieniach.

Wszak wartościowaniu pod kątem wiarygodności podlegają określone depozycje osób zeznających, a nie osoby te jako takie. W postępowaniu karnym nie chodzi o to czy dana osoba jest wiarygodna, a ustalenie czy

treści wypowiedziane przez daną osobę spełniają kryteria wiarygodności.

Ad.5a.

Słusznie zatem i zgodnie z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. sąd meriti dał wiarę zeznaniom L. E. (1) złożonym w śledztwie na początku postępowania przygotowawczego, a nie tym złożonym po 2 latach w trakcie rozprawy sądowej, dlatego że relacje świadka ze sprawy sądowej przede wszystkim są chaotyczne i nie wyjaśniają przebiegu zdarzenia (w odróżnieniu od tych wcześniejszych), a co najważniejsze w zeznania L. E. (1) ze śledztwa znalazły potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych innych osób. Świadek B. Z. k. 307 i 520 zeznał: „na osobności powiedział, że G. załatwił pokrzywdzonego łokciem”. Dalej świadek R. K. (1) k. 521 zeznał: " E. na osobności w kuchni powiedział mi, że widział jak B. razem z G. wykopią

pokrzywdzonego” ,
k. 311 E. powiedział
"wspólnie go bili,
kopali po twarzy.
B. skakała po klatce
piersiowej, kopala go
po głowie, tamten
bił go pięściami,
kopał po głowie”. Nie
popelnił zatem sąd
I instancji żadnego
błędu w zakresie
prawidłowej oceny
pierwszych zeznań
świadka L. E.
(1). Zdaniem Sądu
niezasadny jest
argument, iż nie
można było dawać
wiary zeznaniom
świadków: L. E. (1),
z uwagi na fakt iż
był pijany, E. K.
ze względu na jej
chorobę psychiczną.
Co do stanu upojenia
alkoholowego L. E.
(1) to rzeczywiście
jak wynika z
protokołu użycia
alkosensora (karta
6) o godz. 7:30
stężenie alkoholu
w wydychanym
powietrzu wynosiło
0,89 mg na
litr, co racjonalnie
nakazuje uznać,
iż rzeczywiście w
chwili składania
zeznań mógł
pozostawać pod
wpływem alkoholu.
Jest oczywistym,
że przesłuchanie w
charakterze świadka
powinno odbywać
się po całkowitym
wytrzeźwieniu
osoby, a nie w

trakcie trzeźwienia. Zarówno przepisy prawa procesowego jak też orzecznictwo sądowe nie przyjmuje jednak takiej sytuacji jako okoliczność do uznania takich zeznań za bezskuteczne. zob. V KK 300/07 - postanowienie SN - Izba Karna z dnia 20-02-2008 "W takiej zaś sytuacji problemem nie jest to, czy istnieje procesowa możliwość wykorzystania zeznań uzyskanych w takich warunkach, lecz ocena ich wiarygodności, a więc ocena dokonana w oparciu o art. 7 KPK". Ta zaś ocena zeznań z powodów wskazanych powyżej wypadła pomyślnie i prawidłowo sąd I instancji uznał za wiarygodne zeznania świadka L. E. złożone w śledztwie, które obciążają oskarżonego T. G. (1) i B. K.. Tylko na marginesie wskazać należy, że bezpośrednio po zdarzeniu T. G. (2) miał 0,92 ml na litr w wydychanym powietrzu (k. 3), zaś B. K. 1,39 mg na litr (karta 7) i obrońcy

oskarżonych z tego powodu nie podważają wartości ich wypowiedzi.

Ad. 5 b.

Zarzut zupełnie niezrozumiały, albowiem wbrew twierdzeniom skarżącego zeznania R. K. (1) złożone w toku postępowania sądowego w części dotyczącej zachowania się na miejscu zdarzenia L. E. (1) i E. K. nie są sprzeczne z ich relacją złożoną w toku postępowania przygotowawczego. Przede wszystkim E. zeznał, że wychodził na zewnątrz oczekując na przyjazd pogotowia ratunkowego, a także E. K. zeznała, iż L. poradził jej, aby poszła do pokoju R. (R. W. – właściciela mieszkania - przypis SA) by nie patrzeć na bitego pokrzywdzonego. Sugestia skarżącego jakoby świadkowie mieli możliwość powstrzymania działań oskarżonych jak również, że przebrali się by nie mieć śladów krwi pokrzywdzonego na swojej odzieży jest wyłącznie hipotezą sformułowaną na potrzeby obrony

oskarżonego. Takie twierdzenie by było skuteczne musi być przez formułującego taką hipotezę udowodnione.

Tymczasem nawet sami oskarżeni nie wskazują w swoich wyjaśnieniach, by świadkowie ci zmieniali odzież z uwagi na poplamienie krwią pokrzywdzonego.

Odosobnione twierdzenie T. G. (1) podczas przesłuchania przed sądem nie może skutecznie dowodzić takiej hipotezy. Przede wszystkim oskarżony ten dwukrotnie słuchany w postępowaniu przygotowawczym o fakcie tym (jakże istotnym z punktu widzenia obecnej obrony, bowiem sugeruje, że zabójstwa dokonali świadkowie a nie oskarżeni) w ogóle nie wspomina, więcej na zadane pytanie (karta 354) wyjaśnia "podtrzymuje w całości to co powiedziałem podczas poprzedniego przesłuchania i nie mam nic więcej do dodania".

Zestawienie tych dwóch wypowiedzi

dowodzi, iż okoliczność o przebraniu się L. E. (1) z odzieży o kolorze ciemnym na odzież o kolorze jasnym powstała na etapie postępowania sądowego jako linia obrony przed odpowiedzialnością karną. Skarżący najwyraźniej myli fakty wynikające z ustaleń poczynionych przez sąd na podstawie dowodów uznanych za wiarygodne (zeznania L. E. (1), E. K., zeznania B. Z. i R. K. (2)) ze sformułowaną hipotezą opisaną w tym zarzucie. Zupełnie nietrafne jest rozumienie, a zwłaszcza wyciągnięty wniosek o rzekomo dowolnym ustaleniu, iż ślady krwi pokrzywdzonego na odzieży oskarżonego T. G. świadczą o udziale w pobiciu tego pokrzywdzonego i że nie mogły powstać w trakcie udzielania pomocy medycznej przed przybyciem ratowników. Otóż teza skarżącego byłaby uzasadniona jedynie wówczas, gdyby ślady krwi na odzieży oskarżonego były jedynym

dowodem (poszlaką) wskazującym na udział oskarżonego w zabójstwie pokrzywdzonego. W tej sprawie jednak tak nie było, bowiem sąd I instancji szczegółowo podaje na podstawie jakich dowodów osobowych i dowodów z dokumentów ustalił sprawstwo tego oskarżonego.

Ad. 5 c.

Zarzut nietrafny, a na pewno nie mający znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Po pierwsze sąd I instancji prawidłowo odmówił wiary tym wyjaśnieniom oskarżonego T. G. (1), w których twierdził, iż świadek L. E. (1) kilkakrotnie wychodził z mieszkania i klatki schodowej, a także przebrał się zmieniając odzież. Skoro sąd dał wiarę zeznaniom świadka, który okoliczności tych nie potwierdził (o przebieraniu się) to nie mógł dać równocześnie wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Sąd I instancji w toku ponownego rozpoznania sprawy

ustalił, iż L. E. (1) rzeczywiście zabrał z portfela pokrzywdzonego kartę płatniczą, którą używał po zdarzeniu. Świadek ten potwierdził okoliczności, wskazując jednocześnie, że wcześniej z uwagi na zaufanie jakim obdarzył go pokrzywdzony poznał numer pin do karty płatniczej. Kolejna hipoteza mająca świadczyć, iż L. E. (1) uczestniczył w pobiciu pokrzywdzonego z uwagi na zabrudzenia krwią portfela, który wyciągnął świadek nie jest do zaakceptowania z punktu widzenia logiki rozumowania. Ustalenia faktyczne istotne dla sprawy mogą być czynione wyłącznie na podstawie dowodów pewnych prowadzących do jednoznacznych wniosków. Z faktu, że na portfelu pokrzywdzonego stwierdzono ślady krwi nie sposób wyprowadzić wniosku (zgodnego z zasadami logicznego rozumowania - logiki formalnej), że po pierwsze ślady zostawił L. E. (1),

po drugie miał
dłonie zabrudzone
krwią z uwagi na
uczestnictwo w biciu
pokrzywdzonego.

Tak wyprowadzony
wniosek wskazuje
na niezrozumienie
zasad logicznego
wnioskowania, a z
punktu widzenia
zasad art. 7
k.p.k. należy ocenić
jako rozumowanie
dowolne, a nie
swobodne. Przecież z
faktu występowania
śladów krwi na
portfelu

pokrzywdzonego
można wyprowadzić
co najmniej dwa
równie

prawdopodobne
wnioski. Pierwszy, że
L. E. (1) wyciągając
z portfela kartę
bankomatową miał
zabrudzone krwią
dłonie, a krew na
dłoniach wynikała
z faktu zadania
tymi dłońmi uderzeń
pokrzywdzonego
skutkujących

otwartą ranę jak i
też drugi wniosek,
że dłonie L. E.
(1) zabrudzone były
krwią z uwagi
na przeszukiwanie
ubrania

pokrzywdzonego.

Każdy z tych
wniosków jest z
punktu widzenia
zasad prawidłowego
rozumowania

równie możliwy, a
zatem w świetle

art. 7 k.p.k. niedopuszczalne jest arbitralne przyjęcie jednej z alternatywnych wersji. Przyjęta przez skarżącego hipoteza jakoby ślady krwi brunatnoczerwone na portfelu pokrzywdzonego jednoznacznie wskazywały na fakt, iż L. E. (1) uczestniczył w pobiciu i miał ręce zabrudzone krwią pokrzywdzonego jest niemożliwą do wykazania hipotezą przyjętą na potrzeby linii obrony oskarżonego mającą przerzucić odpowiedzialność na inne osoby.

Ad. 5 d.

Podobnie jak wcześniejszy i ten zarzut jest wyłącznie hipotezą mającą wskazywać na L. E. (1) jako sprawcę popełnionego przestępstwa. Zarzut jest o tyle nietrafny, że nie mógł doprowadzić do odmiennych ocen zeznań świadka L. E. (1) i wyjaśnień oskarżonego T. G. (1). Przede wszystkim w toku postępowania sądowego świadek przyznał fakt

używania karty bankomatowej także po śmierci pokrzywdzonego, ale nie jest to okoliczność, która mogłaby uwolnić oskarżonego od odpowiedzialności za spowodowaną śmierć pokrzywdzonego.

Wskazywanie kradzieży karty bankomatowej jako motywu do dokonania przestępstwa na pokrzywdzonym jest o tyle niezasadne, że sam pokrzywdzony ufał L. E. (1) na tyle, że podał mu nawet kod pin do tej karty. Sąd I instancji wszystkie te okoliczności miał na uwadze i prawidłowo dokonał rozszędzenia, którym dowodom należy dać wiarę i w jakim zakresie, a którym dowodom tego waloru odmówić. Wszystkie rozszędzenia pomiędzy sprzecznymi relacjami (najczęściej oskarżonych ze świadkami) zostały w uzasadnieniu Sądu I instancji właściwie omówione, a poczynione ustalenia spełniają warunki

prawidłowej oceny dowodów, albowiem uwzględniono w tej ocenie wszystkie dowody zarówno wskazujące na sprawstwo oskarżonych jak i też te przeciwne. Dlatego też nie naruszył sąd art. 2 § 1 k.p.k. gdyż przyjęte za wiarygodne dowody wskazują na sprawstwo i winę oskarżonego T. G. (1).

Ad. 6. a-c

Zupełnie bezzasadny jest zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. związku z art. 410 k.p.k., a to z tego względu że podnoszone w ppunktach a-c zarzutu okoliczności nie mogły mieć znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Rzeczywiście sąd I instancji w zakresie ustalenia dotyczącego sprawstwa oskarżonego T. G. (1) wskazał jako okoliczność plamy krwi na odzieży oskarżonego przy czym dowód ten wskazał jako jeden z kilku i na pewno jako nieprzesadzający o jego winie.

Rzeczywiście przy ustalonym fakcie przenoszenia pokrzywdzonego z pokoju na korytarz, a także podjętych czynnościach reanimacyjnych oskarżony mógł pobrudzić odzież, w którą był ubrany. Powyższe jednak nie podważa prawidłowo poczynionych ustaleń sądu I instancji, iż T. G. (1) razem z B. K. wielokrotnie kopali pokrzywdzonego po głowie, klatce piersiowej i w krocze i spowodowali u pokrzywdzonego urazy głowy z podbiegnięciami krwawymi twarzy, otarciami naskórka, obrzękiem i ranami tłuczonymi w zakresie warg i rozległymi podbiegnięciami krwawymi w powłokach miękkich czaszki w okolicy ciemieniowej z obecnością krwawienia podtwardówkowego, stłuczeniem mózgu, urazem klatki piersiowej, złamaniem żeber i innych obrażeń. Ustalenia o powyższych zachowaniach oskarżonych wynikają z

wiarygodnych zeznań L. E. (1), E. K., świadków ze słyszenia - B. Z., R. K. (1), a zakres obrażeń ciała pokrzywdzonego z opinii i zeznań biegłych medyków sądowych. Wreszcie należy przywołać także wyjaśnienia współoskarżonej B. K., w tym także te złożone na rozprawie apelacyjnej, w których wskazała na czynny udział oskarżonego w zdarzeniu. Zarzut dotyczący sprzeczności w relacjach E. K. i L. E. (1) w toku postępowania przygotowawczego, a zwłaszcza wniosek o niewykluczeniu braku udziału oskarżonego w biciu pokrzywdzonego jest nietrafny. Z przyczyn, o których była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia (zob. Ad. 4 i 5a) niemożliwe było przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy E. K., a L. E. (1), jednak nadużyciem jest twierdzenie, iż ich zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego są sprzeczne ze sobą. Stwierdzić należy, że

w bardzo dużym zakresie te zeznania są zbieżne ze sobą, a ewentualne różnice wynikają z faktu, że E. K. przez większą część zdarzenia była odwrócona twarzą do ściany i po prostu nie wszystko z przebiegu zdarzenia widziała. Szukanie w takiej sytuacji sprzeczności w zeznaniach świadczy o nierozumieniu zasad zależności pomiędzy zbiorami (zakresami zeznań świadków) z których jeden zawiera drugi. Zarzut opisany w pkt. 6c dotyczący oceny zeznań L. E. (1) - tych złożonych w toku postępowania przygotowawczego jest powtórzeniem zarzutu wskazanego w punkcie 5a i w tym zakresie należy odwołać się do podanej tam argumentacji Sądu Odwoławczego.

Zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych sprawy.

Ad. 1.

Zarzut całkowicie nietrafny, obrońca formułuje ten zarzut przy jednoczesnym przyjęciu (odmiennie niż poczynił to sąd

I instancji), że zeznania L. E. (1) ze śledztwa są niewiarygodne. By podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mógł być uwzględniony należałoby wykazać, że sąd poczynił ustalenia odmienne niż wynika to z treści dowodu uznanego za wiarygodny, ewentualnie skuteczne wykazanie (a zatem wykazanie rzeczywistego naruszenia art. 7 k.p.k.) przy ocenie dowodu, którego sąd nie uwzględnił. Skoro jak wskazano wcześniej sąd I instancji prawidłowo ocenił zeznania L. E. (1) to nieuprawniony jest zarzut jakoby sąd dowolnie ustalił, iż oskarżony T. G. (1) zadał cios pokrzywdzonemu w okolicach krocza, jak również, by dokonał pobicia pokrzywdzonego poprzez kopanie po głowie i klatce piersiowej skutkujących finalnie jego zgonem.

Ad. 2.

Nie można zgodzić się zarzutem jakoby oskarżony T. G. (1) współdziałając

z B. K. nie obejmował swoją świadomością i zamiarem wszystkich znamion przestępstwa zabójstwa włącznie ze śmiertelnym skutkiem. To prawda, że oskarżeni nie przyznali się do przypisanego im przestępstwa zabójstwa w zamiarze ewentualnym, niemniej jednak stronę podmiotową ich działania sąd I instancji prawidłowo zdekodował z ujawnionych okoliczności przedmiotowych czynu, z których wynika, że oskarżeni naprzemiennie przez długi okres czasu (godzinę - k. 88) w różnoraki sposób, ale brutalny uderzali pokrzywdzonego rękami, nogami, zaś B. K. skakała po klatce piersiowej i głowie. Spowodowane przez obojga oskarżonych obrażenia ciała nie tylko, że doprowadziły do znacznej utraty krwi, na co wskazują oględziny ciała pokrzywdzonego jak również miejsca przestępstwa, ale

plamy krwi ujawnione także na ścianie, oknie świadczą o dużym natężeniu ciosów powodujących rozpryski krwi do góry (wszak pokrzywdzony leżał na podłodze). Mając także na uwadze wyniki opinii lekarskiej wskazującej, że przyczyną śmierci pokrzywdzonego były podbiegnięcia krwawe, a w szczególności krwiak podtwardówkowy mózgu to zasadne jest przyjęcie, że ciosy były wielokrotne i zadawane z dużą intensywnością. Nie bez znaczenia dla takiego przesądzenia mają te wypowiedzi T. E. jak również E. K., w których wyrażali swoje obawy o życie pokrzywdzonego. Jeśli zatem uwzględni się rodzaj zadawanych ciosów, ich miejsce we wrażliwe dla życia i zdrowia człowieka organy (głowa, klatka piersiowa) ich rozciągłość czasową, naprzemiennosc zadawanych razów raz przez oskarżoną B. K. to znów przez oskarżonego to całkowicie prawidłowym

ustaleniem Sądu I instancji było przyjęcie, iż oboje oskarżonych działało wspólnie i w porozumieniu oraz, że godzili się na skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego, który przecież nastąpił. Zamiar działania wspólnie i w porozumieniu nie był oczywiście uzgadniany przez oskarżonych przed popełnieniem czynu, przeciwnie nastąpił nagle w momencie, gdy B. K. zarzuciła pokrzywdzonemu, iż miał ją w przeszłości zgwałcić. Wówczas to będąc agresywną zaatakowała pokrzywdzonego, a do jej zachowania przyłączył się oskarżony T. G. (1). Obrońca w sposób nieuprawniony podnosi, że oskarżony próbował B. K. powstrzymać od dalszego bicia pokrzywdzonego. Przede wszystkim takich okoliczności nie ustalił sąd I instancji (bowiem nie wynika to z dowodów uznanych przez tenże sąd za wiarygodne), a zatem obrońca nie może w sformułowanym zarzucie powoływać się na okoliczności

nie będące przedmiotem ustaleń Sądu.

Ad 3.

Zarzut całkowicie chybiony, co wynika w części z argumentów podniesionych przy analogicznym zarzucie dotyczącym naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Jest oczywistym, że sąd I instancji nie przypisał oskarżonemu sprawstwa i winy wyłącznie na podstawie stwierdzonych śladów krwi na odzieży oskarżonego. Nawet w treści pisemnego uzasadnienia Sądu I instancji (strona 5) należy zwrócić uwagę, że była to jedynie okoliczność dodatkowa podniesiona przez sąd meriti.

Zarzuty ewentualne.

Ad 1.

Zarzut obrazy art. 438 pkt. 4 k.p.k. to jest wymierzenie kary rażąco niewspółmiernie surowej nie zasługuje na uwzględnienie. Przede wszystkim wskazać należy, że

kara przewidziana za przypisany oskarżonemu czyn z art. 148 § 1 k.k. oscyluje w granicach od lat 8 do lat 15 , 25 lat pozbawienia wolności lub kara dożywotniego pozbawienia wolności. Z powyższego wynika, że sąd I instancji wymierzył karę w granicach ustawowego zagrożenia. To prawda, że wymierzona kara nie jest łagodna, ale w żaden sposób nie może być uznana za niewspółmiernie surową. Sąd I instancji w uzasadnieniu przytoczył okoliczności obciążające, które miały wpływ na wysokość orzeczonej kary w szczególności podał, iż oskarżony jest osobą roslą, jego ciosy ważyły więcej niż ciosy oskarżonej. Jako okoliczność obciążającą prawidłowo wskazał, że oskarżony nie przedstawiał inicjatywy do udzielenia pomocy pokrzywdzonemu, przeciwnie wyszedł z mieszkania i usiłował spowodować wyjście także B. K..
Podniesione

argumenty w sposób wymagany treścią art. 53 § 1 k.k. uzasadniają wymierzenie kary 15 lat pozbawienia wolności.

Dodać należy, że Sąd Apelacyjny w całości akceptuje podnoszone w orzecznictwie poglądy, że zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa według własnej oceny sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą, o randze zasadniczej, rażącej, wręcz "bijącej w oczy" (tak m. in.: wyrok SN z dnia 16 lutego 2009r., II K 132/05, LEX nr 725034). Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zachodzi.

Ad. 2.

Zarzut całkowicie nietrafny w stopniu oczywistym. Zob. np. V KK 340/19 - postanowienie SN - Izba Karna z dnia 01-10-2020 „Zarzut naruszenia

prawa materialnego ma rację wyłącznie wówczas, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne, w odniesieniu do których prawo to stosowano”, opubl. L. oraz II AKa 359/18 - wyrok SA Warszawa z dnia 26-03-2019 „Zarzut obrazy prawa materialnego z części szczególnej Kodeksu karnego może być postawiony tylko wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne. Sąd I instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który w procesie analizy i oceny uzna za wiarygodny. Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawno – karnej analizie w aspekcie tego, czy ustalone przez Sąd zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy też nie znamiona określonego przepisu lub

<p>przepisów (przy kumulatywnej kwalifikacji prawnej). Ze wskazanych powodów jednoczesne kwestionowanie dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej należy uznać za błędne, a zarzut obrazy prawa materialnego dodatkowo należy potraktować jako przedwczesny. Jest on bowiem aktualny dopiero wówczas gdy skarżący akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti”, opubl. L..</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o:</p> <p>1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:</p> <p>a. uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;</p> <p>b. na wypadek braku podzielenia powyższego wniosku – wobec wniosku ewentualnego złożonego jedynie z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>ostrożności procesowej w zakresie rażącej niewspółmierności wnoszę o wymierzenie oskarżonemu kary w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności- zwłaszcza wobec ustalonych czynności sprawczych po stronie współoskarżonego T. G. (1) przy braku podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej czynu;</p> <p>c. na wypadek braku podzielenia wniosku wskazanego w ppkt a i uwzględnienie konieczności zmiany kwalifikacji prawnej czynu na 158 §1 i 3 kk wymierzenie oskarżonemu kary w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności;</p> <p>W każdym z powyższych wypadków o zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów obrony z urzędu – albowiem nie zostały one uiszczone w całości ani w części.</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

Wniosek obrońcy oskarżonego o uniewinnienie T. G. (1) od przypisanego mu czynu jest niezasadny, a to z uwagi na niezasadność podniesionych zarzutów zarówno dotyczących naruszenia przepisów prawa procesowego, błędów w ustaleniach faktycznych i zarzutów obrazy prawa materialnego. Przytoczone we wcześniejszej części uzasadnienia argumenty prowadzą do wniosku przeciwnego, że oskarżony prawidłowo został uznany za winnego przypisanego mu przestępstwa kwalifikowanego z art. 148 § 1 k.k. Natomiast wobec uznania za nietrafny także zarzutu rażącej niewspółmierności kary niemożliwy do realizacji jest wniosek o wymierzenie kary w granicach minimum ustawowego. Całkowicie niezasadny jest wniosek zawarty w pkt. 1 c dotyczący przyjęcia odpowiedzialności wyłącznie za

<p>przestępstwo z art. 158 § 1 i 3 k.k., a to wobec prawidłowych ustaleń sądu meriti o działaniu umyślnym (w zamiarze ewentualnym) spowodowaniu zabójstwa P. M. (1).</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Obrońca oskarżonej B. K., r.pr. W. K. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonej i wyrokowi zarzucił:</p> <p>I. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 KPK, art. 7 KPK art. 410 KPK i art. 424 1 pkt 1 i 2 KPK mogącą mieć istotny wpływ na treść wyroku, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu oraz swobodnej oceny dowodów przez ich newszechstronną analizę, nierozważeniu wszystkich okoliczności sprawy a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonej, oparcie orzeczenia o winie oskarżonej tylko na dowodach obciążających, a przez to pominięciu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

części zeznań
świadków L. E.
(1) w zakresie, w
którym wskazywał,
iż oskarżona nie
zadawała
pokrzywdzonemu
wielu uderzeń, nie
skakała mu po
klatce piersiowej,
nie biła oskarżonego
cały czas, tak jak
jest napisane w
protokole oraz w
zakresie
okoliczności
podania mu przez
pokrzywdzonego
numeru PIN do
karty płatniczej, a
także świadka E. K.,
w zakresie w jakim
jej zeznania nie były
spójne i logiczne,
na co wskazywały
jej spontaniczne
wypowiedzi podczas
przesłuchania w
dniu 13 czerwca
2022 r., nie
korelowały z jej
wcześniejszymi
zeznaniem, na co
wskazywały jej
odpowiedzi o
treści „ja już
zeznawałam”, co Sąd
Okręgowy uznał jako
„zeznania złożone
bezpośrednio po
zdarzeniu i
podtrzymane
podczas rozprawy,
uznane zostały za
zasługujące na
wiarę” bez
należytego
umotywowania
takiego stanowiska

w uzasadnieniu
wyroku,

II. obrazę przepisów
prawa procesowego,
tj. art. 7 KPK w
zw. z art. 410 KPK
i art. 424 §1 pkt
1 i 2 KPK poprzez
całkowicie dowolną
ocenę
zgromadzonego w
przedmiotowej
sprawie całokształtu
materiału
dowodowego, tj.
sprzeczną z
zasadami
doświadczenia
życiowego oraz
logiki - w tym na
skutek pominięcia
szeregu istotnych
okoliczności
wynikających z
poszczególnych
dowodów
przeprowadzonych
w niniejszej sprawie,
a także na
skutek sporządzenia
lakonicznego
uzasadnienia, w tym
w wielu aspektach
dokonania pobieżnej
analizy zeznań
świadków oraz
wyjaśnień
oskarżonych oraz
nie ustrzeżeniu się
istotnych
sprzeczności w treści
tegoż uzasadnienia -
a w szczególności
dowodów w postaci
wyjaśnień
oskarżonych, czy
też przesłuchanych
w toku niniejszego
postępowania

świadków, a także
opinii biegłych,
ogłędzin i sekcji
zwłok
pokrzywdzonego
polegającą w
szczególności na:

1. bezpodstawnej
odmowie dania
wiary wyjaśnieniom
oskarżonej B. K.
w zakresie, w
jakim wskazała ona
na zarówno w
zeznaniach z dnia
17 marca 2020 r.,
jak i na rozprawie,
iż w momencie
zdarzenia działała
pod wpływem
silnych i
wzbudzonych
emocji, które
wywołało
przypomnienie
traumy z młodości
oskarżonej, kiedy to
była ofiarą napaści
seksualnej. A także
w zakresie, w jakim
wskazała, iż nie
biła i nie kopała
pokrzywdzonego w
tak agresywny
sposób, aby go
zabić, na skutek
wadliwego uznania,
iż oskarżona w ten
sposób chce uniknąć
odpowiedzialności
za dokonany czyn i
stworzyć
przekonanie, że
działając w zamiarze
ewentualnym
zabicia
pokrzywdzonego
kopała go w twarz,

głowę i skakała mu po klatce piersiowej,

2. bezpodstawnej odmowie dania wiary wyjaśnieniom oskarżonej B. K. w zakresie gróźb stosowanych wobec pokrzywdzonej E. K., iż „ta ją również zabije, jeśli spróbuje pomóc pobitemu”, podczas gdy brak jest dowodu, który skutecznie podważyłby wyjaśnienia oskarżonej we wskazanym zakresie - tym bardziej, iż wyjaśnienia złożone w tym zakresie przez oskarżoną na rozprawie nie są sprzeczne z wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżoną zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i podczas postępowania sądowego, a jedynie stanowią ich uzupełnienie i uściślenie, a także w zakresie, w jakim wskazano, iż E. K. posiada aktualnie obniżoną zdolność postrzegania zdarzeń, zaś odtwarzanie zdarzeń i ich okoliczności jest znacznie utrudnione z uwagi na jej stan psychiczny (schizofrenia paranoidalna) i

niskie możliwości korzystania z pamięci trwałej, jak również stoi to w sprzeczności z przyjętym przez Sąd Okręgowy faktem, iż to B. K., nie zaś E. K. (pozostająca, jako jedna w stanie trzeźwości) zadzwoniła na pogotowie, wzywając pomoc pokrzywdzonemu,

3. bezpodstawne przyjęcie, iż oskarżona uczestniczyła w pobiciu pokrzywdzonego działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym T. G. (1), podczas gdy brak jest przeważającego dowodu, który wskazywałby na tą okoliczność, a nadto prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie prowadzi do wniosku, iż zachowanie oskarżonej, jakiego dopuściła się w stosunku do pokrzywdzonego było wyłącznie jej ekscesem spowodowanym traumatycznym wspomnieniem napaści seksualnej, której ofiarą była

oskarżona, zaś to właśnie oskarżona, B. K. zadzwoniła na pogotowie i wezwała pomoc pokrzywdzonemu,

4. nielogicznej sprzeczności w treści uzasadnienia polegającej na odmowie dania wiary wyjaśnieniom oskarżonych w zakresie, w jakim wskazali, iż nie doprowadzili do bezpośredniej śmierci pokrzywdzonego na skutek pobicia, a z drugiej strony danie wiary wyjaśnieniom oskarżonych, ale uznanie ich za nieznaczące, podczas, gdy z tychże wyjaśnień wynika, iż L. E. (1) po zdarzeniu z nocy 17 marca 2020 r., ale jeszcze przed wezwaniem pogotowia zmienił ubiór, wychodził kilkakrotnie z mieszkania i klatki schodowej przy ul. (...), jak również wyjął z ubrania pobitego P. M. (1) portfel i wyciągnął z niego kartę płatniczą, którą używał kilkakrotnie po zdarzeniu, oraz iż we wskazanym portfelu znajdowały się brunatnoczerwone ślady krwi, co

jednoznacznie wskazywało na fakt, iż L. E. (1) uczestniczył w pobiciu i miał ręce zabrudzone krwią pokrzywdzonego,

5. sprzeczności w treści uzasadnienia polegające na uznaniu, iż „argument obrony, mający podważać wiarygodność zeznań świadka L. E. (1), a wskazujący na ewentualną motywację w zakresie złożenia obciążających oboje oskarżonych zeznań przez tego świadka upadł”, podczas, gdy zeznania świadka jedynie potwierdzają, iż dopuścił się wskazanych przez obronę czynów, tj. wykorzystał stan upojenia pokrzywdzonego, po czym nakłonił go do ujawnienia swojego numeru PIN, a następnie po jego śmierci, posługiwał się jego kartą płatniczą, dzięki której dokonywał zakupów na swoją korzyść,

6. sprzeczności w treści uzasadnienia polegające na całkowitym i nielogicznym pominięciu faktu, iż

skoro pokrzywdzony został pobity na kilka godzin przed stwierdzeniem zgonu, to świadczy o tym, iż leżał w pokoju L. E. (1) i E. K. przez kilka godzin bez udzielonej mu przez nikogo pierwszej pomocy, a jednocześnie nieprzyjęciu i pomięciu faktu, iż E. K. jako jedyna w miejscu zdarzenia nie spożywała alkoholu, a w związku z tym była trzeźwa oraz zachowywała świadomy stan umysłu, wobec tego mogła w każdej chwili, a w szczególności podczas rzekomych przerw w biciu urządzanych przez oskarżonych, wezwać służbę zdrowia, bądź policję, co mogło skutkować tylko średnim, bądź ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu pokrzywdzonego, a czego w niniejszym stanie faktycznym nie uczyniła,

7. bezpodstawnym przyjęciu, iż zachowanie B. K. nie było odrębne od zachowania oskarżonego T. G.

(1), który przyłączył się do bicia rozpoczętego przez oskarżoną i kontynuowania go, podczas gdy brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, jakoby B. K. współdziałała z innymi osobami w pobiciu pokrzywdzonego, a jej zachowanie należy uznać wyłącznie za jej eksces, a nadto w przedmiotowej sprawie w świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej może być mowa wyłącznie o współdziałaniu oskarżonej w pobiciu pokrzywdzonego,

8. bezpodstawne przyjęcie, iż czynności każdego z oskarżonych były niezbędne do realizacji powziętego zamiaru, a przewaga liczebna nad pokrzywdzonym była niezbędna dla uniemożliwienia mu skutecznego oporu, podczas gdy z całokształtu okoliczności niniejszej sprawy wynika, iż zachowanie oskarżonej w postaci uderzeń zadanych

pokrzywdzonemu
nie miało żadnego
znaczenia z punktu
widzenia
uniemożliwienia
pokrzywdzonemu
skutecznego oporu
i było całkowicie
nieistotne z punktu
widzenia
dokonanego pobicia
przez inne osoby,
w tym nie miało
żadnego znaczenia
dla wystąpienia
skutku w postaci
śmierci
pokrzywdzonego,

9. błędnym
przyjęciu, iż
oskarżona B. K.
działała w zamiarze
ewentualnym
pozbawienia życia
pokrzywdzonego i
całkowitym
pominięciu faktu,
iż podczas oględzin
odzieży oskarżonej
wskazano, iż miała
ona zabrudzenia
odzieży w kolorze
brunatno-
czerwonym kolejno:
„na kołnierzu po
stronie zewnętrznej,
po stronie prawej;
na prawym rękawie
bluzy; na
powierzchni
nogawki prawej na
wysokości kolana
oraz nad kolanem
oraz na powierzchni
spodni nogawki
lewej poniżej kolana;
na bocznych
krawędziach
podeszwy buta

prawego i lewego po stronie zewnętrznej i wewnętrznej; a które to zabrudzenia powstały w wyniku udzielenia pierwszej pomocy pokrzywdzonemu i znajdują się w miejscach, gdzie oskarżona klęczała nad pokrzywdzonym i obejmowała go w celu przeniesienia jego ciała do pozycji bocznej ustalonej,

10. sprzeczności w treści uzasadnienia polegające na całkowicie bezpodstawnym i nielogicznym przyjęciu, iż oskarżona B. K. działała w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego poprzez zadawanie mu ciosów w postaci kopania w głowę i twarz, skakanie po jego głowie i klatce piersiowej, podczas gdy z oględzin odzieży oskarżonej wynika, że miała zabrudzenia jedynie „na bocznych krawędziach podeszwy buta prawego i lewego po stronie zewnętrznej i wewnętrznej”, a w związku z tym nielogiczne przyjęcie, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej

czynów, mimo że brunatno-czerwone ślady na jej butach wcale nie wskazują na fakt, że agresywnie kopała pokrzywdzonego po twarzy i skakała mu po klatce piersiowej, albowiem czub buta był czysty, a jedynie boczne krawędzie podeszwy wskazują na kopanie bocznymi częściami buta, co stanowi nienaturalne zachowanie w niniejszych okolicznościach i jest sprzeczne z prawami fizyki, ponieważ siła kopnięcia byłaby znacznie mniejsza,

11. sprzeczności w treści uzasadnienia polegające na całkowicie bezpodstawnym i nielogicznym przyjęciu, iż oskarżona B. K. działała w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego poprzez zadawanie mu ciosów w postaci kopania w głowę i twarz, skakanie po jego głowie i klatce piersiowej, podczas gdy z badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu z dnia 17 marca 2020 r. wynikało, iż oskarżona osiągnęła

wynik 1,39 mg/L, co stoi w sprzeczności z faktem, że miała na tyle siły i była w odpowiednim stanie, aby przez około godzinę kopać i skakać po pokrzywdzonym, a przeto nieuwzględnienie tego faktu w opinii biegłych,

12. lakonicznego i pobieżnego dokonania ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, bez dokładnego wskazania sekwencji zachowania poszczególnych osób, podczas gdy całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej prowadzi do wniosku przeciwnego. A w szczególności, iż podjęte zachowanie oskarżonej w stosunku do pokrzywdzonego w postaci zadanych mu uderzeń w głowę było wyłącznie ekscesem oskarżonej pod wpływem chwili i impulsu, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego przyjęcia, iż oskarżona brała udział w pobiciu pokrzywdzonego wspólnie i w

porozumieniu z T. G. (1), skutkiem czego była śmierć pokrzywdzonego.

III. Art. 410 KPK w zw. z art. 424 §1 pkt 1 i 2 KPK poprzez ponowne pominięcie szeregu istotnych okoliczności wynikających w szczególności z wyjaśnień oskarżonych oraz świadków, a w szczególności, iż:

1. z zeznań świadka E. K. złożonych w postępowaniu sądowym wynika, iż w miejscu zdarzenia była wypalona żarówka, a w związku z tym świadek E. K. oraz L. E. (1) nie mieli pełnej widoczności na okoliczności zdarzenia, a w szczególności E. K., która to przez całe zdarzenie była obrócona w stronę ściany i nie widziała większości zdarzenia. W związku z tym jej zeznania mogą być niepełne, niepoprawne i niezgodne ze stanem faktycznym,

2. zeznań oskarżanego T. G. (1), który to oświadczył, iż L. E. (1) po zdarzeniu

z nocy 17 marca 2020 r., ale jeszcze przed wezwaniem pogotowia zmienił ubiór, wychodził kilkakrotnie z mieszkania i klatki schodowej przy ul. (...), jak również wyjął z ubrania pobitego P. M. (1) portfel i wyciągnął z niego kartę płatniczą, której numer PIN uzyskał od znajdującego się w stanie nietrzeźwości pokrzywdzonego, a następnie używał jej kilkakrotnie po zdarzeniu, oraz , iż we wskazanym portfelu znajdowały się brunatno-czerwone ślady krwi, co jednoznacznie wskazywało na fakt, iż L. E. (1) uczestniczył w pobiciu i miał ręce zabrudzone krwią pokrzywdzonego,

3. z zeznań świadka R. K. (1) z postępowania przygotowawczego, z którego wynika, iż oskarżona, B. K. nie byłaby w stanie doprowadzić do pobicia, a w rezultacie do śmierci pokrzywdzonego, ze względu na swoją posturę, wagę oraz sporo mniejszą siłę w porównaniu do

postawnego
pokrzywdzonego,

4. z pierwszych wyjaśnień złożonych przez oskarżoną B. K. w postępowaniu przygotowawczym wynika, iż L. E. (1) oraz E. K. prowadzili kłótnię przed niniejszym zdarzeniem, która mogła doprowadzić do pobicia pokrzywdzonego przez L. E. (1), który to mógł działać ofensywnie w stosunku do pokrzywdzonego ze względu na relację swojej partnerki, która oświadczyła mu, że P. M. (1) chciał ją zgwałcić,

5. z wyjaśnień złożonych przez oskarżoną B. K. w postępowaniu sądowym wynika, iż w wyniku zachowania pokrzywdzonego polegającego na "dobieraniu się" do E. K. oskarżona ta była lekko w szoku, zdenerwowana i wystraszona tym, co usłyszała, co potwierdza wiarygodność wyjaśnień oskarżonej - z uwagi na brak jakichkolwiek dowodów przeciwnych w tym

zakresie, a nadto potwierdzenia takiego stanu rzeczy również częściowo w zeznaniach oskarżonego T. G. (1) w zakresie wskazania, iż w wyniku zachowania pokrzywdzonego poczuła się strasznie poniżona, a w konsekwencji również, iż jej zachowanie było wyłącznie jej ekscesem spowodowanym podjęciem naglej decyzji pod wpływem chwili i impulsu,

IV. na podstawie art. 438 pkt 1 KPK obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej i uznanie, że dopuściła się tylko przestępstwa z art.148 1 KK, polegającym na działaniu w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia, podczas gdy działania oskarżonej wskazują, iż brała udział w pobiciu, w którym narażono człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku

określonego w art. 156§1 k.k. lub w art. 157§1 k.k.,

V. na podstawie art. 438 pkt 3 KPK błąd w ustaleniach stanu faktycznego mającego wpływ na treść

rozstrzygnięcia, a polegającego na błędnym przyjęciu, iż oskarżona B. K. działając wspólnie i w porozumieniu z T. G. (1) obejmowała swoim zamiarem cały zespół znamion przestępczego przedsięwzięcia, współdziałając w ramach podziału ról uzgodnionych w trakcie dokonywania czynu i akceptowanego, uznawanego przez współdziałających za wspólne, dokonali pobicia pokrzywdzonego, przy czym ich porozumienie wyrażało się w ich świadomym współdziałaniu, podczas gdy w przedmiotowej sprawie, co prawda obiektywnie doszło do wzajemnego uzupełniania się zachowań oskarżonych, jednakże zachowaniu oskarżonej nie towarzyszyło zawarte uprzednio

lub co najmniej w trakcie realizowania czynności porozumienie z oskarżonym, a nadto po stronie oskarżonej zachodził brak woli oraz świadomości wspólnego wykonania czynu zabronionego albowiem w szczególności - jej zachowanie było wynikiem jej nagłej reakcji, która uzewnętrzniła się po pewnej chwili od niewłaściwego, poniżającego zachowania, jakiego dopuścił się pokrzywdzony względem jej osoby i miało na celu wyłącznie wyładowanie swojej złości spowodowanej poczuciem poniżenia nie mając ani woli, ani świadomości wspólnego działania z innymi osobami, a w konsekwencji zachowanie to stanowiło wyłącznie jej eksces.

VI. naruszenie art. 7 KPK w zw. z art. 4 KPK w zw. z art. 190 §1 KK poprzez danie wiary świadkowi E. K. w zakresie, w jakim zeznała, iż oskarżona kierowała wobec niej groźby

karalne, tj. również zabije, jeśli spróbuje pomóc pobitemu”, podczas gdy brak jest dowodu, który skutecznie podważyłby wyjaśnienia oskarżonej we wskazanym zakresie - tym bardziej, iż wyjaśnienia złożone w tym zakresie przez oskarżoną na rozprawie nie są sprzeczne z wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżoną zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i podczas postępowania sądowego, a jedynie stanowią ich uzupełnienie i uściślenie, a także w zakresie, w jakim wskazano, iż E. K. posiada aktualnie obniżoną zdolność postrzegania zdarzeń, zaś odtwarzanie zdarzeń i ich okoliczności jest znacznie utrudnione z uwagi na jej stan psychiczny (schizofrenia paranoidalna) i niskie możliwości korzystania z pamięci trwałej, jak również stoi to w sprzeczności z przyjętym przez Sąd Okręgowy faktem, iż to B. K., nie zaś E. K. (pozostająca, jako jedna w

stanie trzeźwości)
zadzwoiła na
pogotowie,
wzywając pomoc
pokrzywdzonemu,

VII. niezależnie od
powyższych
uchybień - z
tzw. ostrożności
procesowej -
wskazuję, iż Sądowi
I instancji przy
wydaniu wyroku
można nadto
zarzucić - na
podstawie art. 438
pkt 4 KPK rażącą
niewspółmierność
orzeczonej wobec
oskarżonej B. K.
kary pozbawienia
wolności w
wymiarze 15 lat
pozbawienia
wolności, gdy po
stronie oskarżonej
występował szereg
okoliczności
łagodzących, które
nie zostały przez
Sąd uwzględnione,
pominięcie
okoliczności
stanowiącej tło
całego zdarzenia tj.
rodzaju i charakteru
zachowania
pokrzywdzonego,
jakiego dopuścił się
wobec oskarżonej,
związanej z tym
krzywdy jakiej tym
działaniem
pokrzywdzony
wyrządził oskarżonej
oraz stanu
psychicznego w
jakim oskarżona
znajdowała się w

wyniku zachowania pokrzywdzonego wobec niej, a także dopuszczenia się zachowania przez oskarżoną w stosunku do pokrzywdzonego pod wpływem impulsu, narastania w oskarżonej gniewu i złości. A także pominięcie okoliczności odnoszących się wyłącznie do oskarżonej, tj. faktu, iż uderzyła ona pokrzywdzonego w głowę oraz skakania mu po klatce piersiowej, a nadto okoliczności wynikającej z wyjaśnień oskarżonej, iż ciosy zadane pokrzywdzonemu przez oskarżoną nie były silne i mogły nie spowodować jakichkolwiek obrażeń, a jeżeli już takowe powstały po stronie pokrzywdzonego, to nie można wykluczyć, iż samo działanie oskarżonej spowodowało wyłącznie wystąpienie rozstroju zdrowia poniżej 7 dni oraz faktu wskazanego poprzez szereg materiału dowodowego, tj. okoliczności zawiadomienia

	<p>pogotowia przez oskarżoną - czego całkowicie nie wziął pod uwagę Sąd I instancji ustalając wymiar kary wymierzonej oskarżonej, a oparciu się przede wszystkim na okolicznościach odnoszących się do zachowania innej ustalonej osoby wobec pokrzywdzonego i obrażeń, jakie spowodowała ta osoba swoim zachowaniem u pokrzywdzonego,</p> <p>VIII. rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary, wynikająca z pominięcia części materiału dowodowego w postaci opinii biegłych psychiatrów przy ustalaniu stopnia winy oskarżonej oraz wymiaru kary dla oskarżonej, naruszającą art. 53 KK,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad. I. i II.</p>				

Spośród wymienionych przez skarżącego przepisów prawa procesowego których naruszenia miał dokonać sąd I instancji za nietrafne uznać należało naruszenie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., a powody dla których tak należało ocenić podniesione zarzuty są tożsame do tych, które wskazano przy odniesieniu się do apelacji obrońcy oskarżonego T. G. (1). Niesłuszny jest zarzut, iż sąd I instancji ustalając sprawstwo i winę oskarżonej B. K. oparł się tylko na dowodach obciążających, bowiem w perspektywie rozstrzygnięcia miał na uwadze także dowody odciążające, które jednak z powodów podanych w uzasadnieniu Sądu I instancji nie uwzględnił. Tak jak poprzednio nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego jakoby sąd meriti wadliwie ocenił zeznania świadka L. E. (1), świadka E. K.. Nie ma potrzeby po raz kolejny

przywoływać tych samych argumentów wskazanych w sekcji 3.1, które wskazują, że sąd meriti nie naruszył zasad swobodnej oceny dowodów, a poczynione ustalenia faktyczne przesądzające o sprawstwie i winie B. K. mają swoje umocowanie we wskazanych dowodach obciążających. Zupełnie nietrafne są te sformułowania zawarte w zarzucie 1 jakoby sąd bezpodstawnie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej, że nie kopła pokrzywdzonego w tak agresywny sposób, aby go zabić. Miał prawo sąd nie dać wiary tym wyjaśnieniom już choćby z faktu, że oskarżona była bardzo mocno pijana (1,39 mg na litr alkoholu w wydychanym powietrzu, co odpowiada 2,8 promila alkoholu we krwi), a zatem jej ocena, że nie była pokrzywdzonego mocno, by zabić jest wyłącznie jej subiektywną oceną i nie jest tym zakresie wiarygodna. Zwłaszcza wobec

treści zeznań E. K.
(karta 74 - 75)
"G. powiedział do
B. nie bij go tak,
bo zabijesz go
widziałam jak B.
kopała po twarzy P."
Nietrafny jest także
zarzut 2, w którym
obrońca sugeruje,
iż bezpodstawnie
odmówiono wiary
wyjaśnieniom
oskarżonej B. K.,
gdy zaprzeczała,
aby groziła E.
K., a przecież
pokrzywdzona
zarówno w śledztwie
jak również na
rozprawie (karta
931) potwierdziła,
że B. groziła jej:
" nie wyjdziemy
z tego mieszkania".
Zupełnie
bezpodstawne jest
twierdzenie, że
świadek ten nie
może być uznany za
wiarygodne źródło
dowodowe z uwagi
na schorzenie na
które cierpi
(schizofrenia). Otóż
obrońca w ogóle nie
dostrzega w złożonej
apelacji, że z opinii
psychologicznej
karta 985 wynika,
iż E. K. nie
przejawia skłonności
do konfabulacji,
celowego
wypełnienia luk
pamięciowych
nowymi treściami,
więcej biegła
stwierdza że z uwagi
na chorobę może

pojawić się zjawisko fragmentarycznego rejestrowania zdarzeń i tendencja do unikania odpowiedzi na pytania, które w jej subiektywnym przekonaniu są dla niej zagrażające. Postawiona przez biegłą diagnoza w sposób oczywisty wspiera zeznania tego świadka i nie pozostawia cienia wątpliwości, że należy uznać wypowiedzi świadka złożone bezpośrednio po zdarzeniu za odpowiadające prawdzie, zwłaszcza że pozostają zbieżne z zeznaniami innych osób relacjonujących zdarzenie z własnych obserwacji (L. E. (1)) lub ze słyszenia. Zupełnie nietrafny jest argument, że na pogotowie miała zadzwonić E. K., a nie oskarżona B. K., skoro fakt ten wynika z treści zarejestrowanej rozmowy telefonicznej w trakcie której początkowo rozmowę prowadzi bardzo pijana kobieta, by następnie przekazać telefon oskarżonemu T. G. (1), który notabene

wymienia z imienia i nazwiska B. K. jako osobę uczestniczącą w zdarzeniu i w rozmowie.

Ad.3. zupełnie niesłuszne są argumenty jakoby zachowanie B. K. wobec pokrzywdzonego było wyłącznie jej ekscesem spowodowanym traumatycznym wspomnieniem napaści seksualnej, gdyż prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne prowadzą do wniosku, że oskarżona jako pierwsza swoim agresywnym zachowaniem zainicjowała bicie leżącego na podłodze pokrzywdzonego, a następnie po przystąpieniu T. G. (1) uczestniczyła wspólnie z nim w dalszym biciu w ten sposób, że nawet skakała po klatce piersiowej pokrzywdzonego.

Ad. 4- 6 , 10 - 12 - zarzuty, co do pisemnego uzasadnienia wydanego wyroku.

Rzeczywiście można zgodzić się, iż zarzut

główny dotyczący
obrazy art. 424 §
1 pkt. 1 i 2
k.p.k. jest częściowo
zasadny, albowiem
sporządzone
uzasadnienie w
części
faktograficznej (co
do przebiegu
inkryminowanych
wydarzeń) jest
bardzo lakoniczne
i nie wskazuje w
sposób szczegółowy
na poczynione przez
sąd I instancji
ustalenia o
zachowaniu każdego
z uczestników
wydarzenia
będącego
przedmiotem oceny
Sądu. Niemniej
jednak te uchybienia
nie miały i nie
mogły mieć wpływu
na treść wydanego
orzeczenia.
Powyższe
uchybiecie
jakkolwiek utrudnia
kontrolę instancyjną
orzeczenia to jednak
jej nie uniemożliwia.
Od 1 lipca
2015 r. od tzw.
"wielkiej nowelizacji
przepisów
procedury karnej"
braki uzasadnienia
wyroku Sądu I
instancji nie
powodują
wadliwości
postępowania w
sposób
uniemożliwiający
rozpoznanie
zarzutów

apelacyjnych. W takim wypadku Sąd Odwoławczy powinien zmierzyć się z dowodami przeprowadzonymi w toku postępowania przed sądem I instancji i ocenić czy z przeprowadzonych dowodów poczyniono prawidłowe ustalenia faktyczne i wyciągnięto właściwe wnioski w zakresie odpowiedzialności prawnokarnej oskarżonego. Takie czynności przeprowadzono w toku postępowania odwoławczego i analiza zgromadzonego materiału dowodowego potwierdziła jedynie słuszność rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd I instancji. Przypomnieć jedynie należy, że w obecnym stanie prawnym, po pierwsze zgodnie z art. 455 a k.p.k. ewentualne braki pisemnego uzasadnienia nie mogą skutkować uchYLENIEM wyroku, po drugie uzasadnienie wyroku jest sporządzane na piśmie po wydanym

już rozstrzygnięciu i nigdy nie może mieć wpływu na jego treść, po trzecie wreszcie zgodnie z brzmieniem art. 424 § 1 k.p.k. – koniec zdania, wszelkie elementy uzasadnienia dotyczące faktów, dowodów, oceny prawnej, cech przestępstwa, wymiaru kary należy przedstawiać w sposób zwięzły.

Wskazane przez obrońcę sprzeczności w treści uzasadnienia są wyłącznie pozorne i nierzeczywiste, najwyraźniej obrońca nie przyjmuje do wiadomości, że sąd w ramach zagwarantowanej art. 7 k.p.k. swobodnej oceny dowodów ma prawo dać wiarę niektórym dowodom, a nawet fragmentom dowodu, a innym dowodom - najczęściej przeciwnym do tych, odmówić tej wiary. Jest oczywistym, że skoro sąd dał wiarę zeznaniom świadka L. E. (1), to wyjaśnieniom oskarżonych przeciwnym do tych zeznań nie mógł dać wiary.

Zupełnie bez logiki (związku) pozostają twierdzenia, że wykorzystanie karty bankomatowej pokrzywdzonego ma świadczyć, że zabójstwa pokrzywdzonego dokonał L. E. (1), a nie oskarżeni. Nie sposób dopatrzeć się logicznej sprzeczności w ustaleniu, iż pokrzywdzony został pobity na kilka godzin przed stwierdzeniem zgonu i pozostawał w pokoju L. E. (1) i E. K., która pozostając trzeźwa nie wezwała pomocy medycznej, co mogło skutkować mniejszymi obrażeniami, jeśli uwzględni się jej zeznania, że bała się oskarżonej B. K., która groziła jej śmiercią, jeżeli podejmie jakieś czynności. Nie sposób nie zauważyć, że obrońca przy formułowaniu zarzutów wybiera tylko pewne części dowodów, które mają przemawiać na korzyść oskarżonej, a pomija te które sformułowany wniosek wykluczają. W tym kontekście jako jaskrawo niezasadne są zarzuty rzekomej

sprzeczności
uzasadnienia (pkt.
10 i 11), że o
pozbawieniu życia w
zamiarze
ewentualnym mają
świadczyć wyłącznie
zabrudzenia na
bocznych
krawędziach
podeszwy buta
prawego i lewego
oskarżonej, że
podniesiona w
uzasadnieniu
argumentacja
jakoby brak śladów
zabrudzenia krwią
na czubie buta
świadczyl o braku
kopania
pokrzywdzonego nie
wytrzymuje krytyki
z punktu widzenia
racjonalnego
rozumowania. W
sposób zupełnie
dowolny obrońca
nietrafnie
przywołuje
sprzeczność z
prawami fizyki.
Przecież oczywistym
jest, że możliwe
jest kopnięcie nogą
odzianą w but w
ciało
pokrzywdzonego bez
spowodowania rany
w postaci zerwania
ciągłości tkanki.
Także argumentem
ad absurdum jest
twierdzenie że stan
upojenia
alkoholowego 1,39
mg na litr
wydychanego
powietrza wyklucza
możliwość skakania

i kopania
pokrzywdzonego.
Obrońca nie
wskazuje, że zeznań
L. E. (1) wynika
naprzemienne
agresywne
zachowanie
oskarżonych i w
żaden sposób nikt
nie twierdzi, że
B. K. przez około
godziny czasu -
jak chce obrońca -
skakała po głowie
i klatce piersiowej
pokrzywdzonego.

Ad. 12. - zarzut
częściowo trafny, ale
niemający wpływu
na treść orzeczenia,
argumenty tożsame
jak te wskazane
na początku tych
zarzutów.

Ad. 7.-9.

Argumenty o
rzekomo
samodzielnym
działaniu B. K. nie
współdziałającej z
oskarżonym T. G.
(1) (a także innymi
osobami) nie są
zasadne, oskarżeni w
tym samym czasie
dokonywali obrażeń
ciała
pokrzywdzonego i
tak jak wskazano
wcześniej
współdziałali ze
sobą. Zupełnie bez
znaczenia jest
podniesiona
okoliczność, że razy
zadawane przez

oskarżoną nie
uniemożliwiały
podjęcia obrony
przez
pokrzywdzonego. Po
pierwsze mając na
uwadze wysokie
stężenie alkoholu
u pokrzywdzonego
(3.8 promila
alkoholu we krwi)
wątpliwe jest, by
miał on w
ogóle jakiegokolwiek
możliwości obronne,
zwłaszcza że leżał
na podłodze i
był kopany i bity
przez oskarżonych
stojących nad nim.
Podniesione przez
obrońcę
zabrudzenia krwią
odzieży oskarżonej
w niczym nie
mogą podważyć
prawidłowych
ustaleń o sprawstwie
i winie B. K.,
gdyż ślady te mogły
powstać zarówno w
trakcie
przypadkowego
zabrudzenia jak
chce obrońca przy
udzielaniu pomocy
medycznej jak
również w trakcie
zadawania ciosów
pokrzywdzonemu
skutkujących jego
śmiercią. Raz jeszcze
wskazać należy, że
sąd I instancji nie
traktował
ustalonych śladów
krwi na odzieży
oskarżonych jako
dowodu

przesądającego o jej sprawstwie i winie.

Ad. III. 1-5.

Podniesione zarzuty należy ocenić jako chybione. Podobnie jak pierwszy obrońca skarżący formułuje zarzut i wyprowadza niesłuszny wniosek poprzez uwzględnienie tylko części dowodów ujawnionych w sprawie.

Rzeczywiście z zeznań E. K. wynika, że w pokoju w którym doszło do przestępstwa była spalona żarówka, ale jednocześnie z zeznań L. E. (1), których skarżący nie przywołuje wynika, że w pokoju tym była pewna widoczność z uwagi na światło padające przez balkon, tak zatem sugerowany wniosek, iż świadkowie nie mogli zaobserwować przebiegu zdarzenia nie jest słuszny. Również jako bezzasadny należy ocenić argument dotyczący zaboru karty bankomatowej i używania jej przez L. E. (1). Okoliczności te i ostatecznie przyznane przez świadka na pewno nie dowodzą, że

oskarżona nie
dopuściła się
przypisanego jej
czynu. Stwierdzenie
świadka R. K.
(1) dotyczące nikłej
postury B. K. i
sugestii, iż jej
ciosy nie mogły
spowodować śmierci
pokrzywdzonego
pozostają bez
znaczenia dla
odpowiedzialności
oskarżonej, a to
związku z
ustaleniem działania
obojga oskarżonych
wspólnie i w
porozumieniu w
zamiarze
pozbawienia życia P.
M. (2). Wyjaśnienia
oskarżonej, także w
tej części w której
wskazuje, iż to E.
K. miała zarzucać
pokrzywdzonemu, iż
ją w przeszłości
zgwałcił słusznie
zostały uznane za
niewiarygodne, a
to wobec całkowitej
odmienności zeznań
E. K. i L.
E. (1), którzy
zgodnie wskazali, że
zarzut zgwałcenia
formułowała
wyłącznie oskarżona
B. K. stosunku
do pokrzywdzonego.
Także ostatnia
sugestia zawarta w
tych zarzutach o
rzekomym
dobieraniu się
pokrzywdzonego do
E. K., jako całkowicie
odosobniona i nie

poparta
wiarygodnymi
dowodami nie
zasługiwała na
uwzględnienie.
Zasady
doświadczenia
życiowego i
racjonalnego
rozumowania
nakazują wykluczyć,
sytuację, by osoba
która miałaby być
zgwalcona
przebywała w
jednym pokoju ze
sprawcą, a przecież
E. K. nie miała
żadnych oporów by
pokrzywdzony mógł
się przespać w
pokoju, w którym
przebywała.

Ad. IV.

Zarzut obrazy prawa
materialnego jest
chybiony w stopniu
oczywistym, a
stosowne argumenty
przedstawiono przy
ocenie
analogicznego
zarzutu
sformułowanego
przez obrońcę
oskarżonego T. G.
(1) – zobacz Ad.2 –
zarzuty ewentualne.

Ad. V.

Zarzut błędnych
ustaleń Sądu
dotyczących
przestępczego
współdziałania
obojga oskarżonych
nie może być
uznany za trafny. W

następstwie
prawidłowo
przeprowadzonych
dowodów sąd I
instancji wyciągnął
trafne wnioski o
przestępczym
współdziałaniu
obojga oskarżonych
działających w
zamiarze
ewentualnym
zabójstwa. Sąd I
instancji przedstawił
argumenty, które
w całości podziela
Sąd Odwoławczy, że
długotrwałe
zadawanie
wielorakich razów
pokrzywdzonemu
przez obojga
oskarżonych
doprowadziło do
śmierci
pokrzywdzonego i
oskarżeni skutek
ten przewidywali
i na niego się
godzili. Dobitym
przykładem są nie
tylko stwierdzone
przez biegłych
medyków sądowych
liczne obrażenia
ciała, ale także
obfite krwawienie
pokrzywdzonego,
które nie mogło
być niezauważone
przez oskarżonych.
Także wyjście T.
G. (1) z mieszkania
pokrzywdzonego bez
podjęcia
jakiegokolwiek akcji
pomocowej
świadczy o
obojętności
(godzeniu się), co

do dalszych losów
pokrzywdzonego.
Nie należy w tym
zakresie przykładać
nadmiernej wagi
do okoliczności, iż
rzeczywiście
oskarżona B. K.
spowodowała
zadzwonienie na
pogotowie
ratunkowe, bowiem
jak wynika z
obiektywnych
zeznań ratowników
zgon
pokrzywdzonego
nastąpił kilka godzin
wcześniej przed ich
przybyciem, stąd
niepodjęcie akcji
reanimacyjnej na
miejscu zdarzenia.
Tak jak wskazano
przy analogicznym
zarzucie
sformułowanym
przez obrońcę T.
G. (1) oskarżeni
wzajemnie się
wspierali i
uzupełniali w
przestępczym
działaniu.

Ad. VI.

Zarzut całkowicie
niezrozumiały, a na
pewno bezzasadny.
Skarżący znowu
zauważa tylko
wyjaśnienia
oskarżonej, a nie
zauważa, że
pokrzywdzona w
postępowaniu
przygotowawczym,
ale także na
rozprawie

potwierdziła, iż oskarżona groziła jej, a podobne w treści zeznania złożył w śledztwie także L. E. (1).

Ad. VII. i VIII.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonej nie jest trafny, a podniesione argumenty są nieprzekonywujące. Oskarżona dopuściła się przestępstwa o najwyższym możliwym stopniu szkodliwości społecznej. Nie bez znaczenia na wymiar kary miały okoliczności zabójstwa pokrzywdzonego, którego dokonano w sposób wyjątkowo brutalny, można rzec w sposób okrutny i całkowicie niezrozumiały dla przeciętnego człowieka. Jakkolwiek wymierzona przez sąd I instancji kara 15 lat pozbawienia wolności może być postrzegana jako surowa to niemniej jednak nie sposób przypisać jej cech rażącej surowości, zwłaszcza w sytuacji, gdy mieści się w ustawowych granicach

podstawowego zagrożenia karą za zbrodnię zabójstwa. Sąd I instancji wskazał w pisemnym uzasadnieniu okoliczności obciążające mające istotny wpływ na wysokość orzeczonej kary, przytaczając m.in. inicjatywę oskarżonej w zakresie przestępstwa, bardzo agresywną jej postawę w stosunku do pokrzywdzonego, a także innych osób, podniósł także słusznie, że pokrzywdzony nie mógł się nawet bronić i nie zasłaniał rękami, co negatywnie świadczy o oskarżonej bowiem wykorzystaniu bezbronności pokrzywdzonego. Sąd miał na uwadze także okoliczność pozytywną, za którą uznał inicjatywę powiadomienia pogotowia ratunkowego. Co prawda sąd nie odniósł się do niekaralności oskarżonej niemniej jednak część orzecznictwa sądowego przyjmuje, że taka okoliczność faktyczno-prawna nie powinna być

<p>traktowana jako mająca wpływ na niższy wymiar kary. Z taką oceną tej okoliczności wypada się zgodzić.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Podnosząc wskazane zarzuty, wnoszę o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzuconego jej czynu,</p> <p>ewentualnie o :</p> <ul style="list-style-type: none"> - znaczne złagodzenie kary wymierzonej B. K., <p>lub,</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a nadto powołanie przez Sąd Okręgowy biegłego z zakresu kryminalistyki, w celu określenia rzeczywistego biegu wydarzeń, oględzin miejsca zdarzenia, ubioru i śladów na ubiorze oskarżonej oraz ustalenia czy oskarżona mogła dopuścić się 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zarzucanego jej czynu.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z przytoczonych wyżej powodów wniosek obrońcy o uniewinnienie B. K. od zarzuconych jej czynów nie może być uwzględniony, również jako niezasadny należy ocenić wniosek od znacznego złagodzenia kary wymierzonej oskarżonej. Końcowy wniosek ewentualny o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania także jest całkowicie bezzasadny. Podstawą uchylenia wyroku w świetle art. 437 § 2 k.p.k. są trzy enumeratywnie wymienione okoliczności: 1. dotycząca stwierdzenia uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., 2. dotycząca konieczności przeprowadzenia na nowo postępowania dowodowego w całości,		

<p>3. przesłanka to wystąpienie okoliczności o której mowa w art. 454 § 1 k.p.k.</p> <p>Żadne w/w przesłanki oczywiście nie zaistniały w przedmiotowej sprawie. A skoro tak to wniosek o uchylenie wyroku jest oczywiście bezzasadny.</p>		
<p>4.</p> <p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Sąd odwoławczy nie stwierdził występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, a określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., w art. 455 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5.</p> <p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku</p>		

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Sąd Okręgowy utrzymał wyrok Sądu I instancji w następującym zakresie:</p> <p>I. uznaje oskarżonych B. K. i T. G. (1) za winnych tego, że w nocy z 16 na 17 marca 2020r. w B., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia P. M. (1) poprzez wielokrotne kopanie pokrzywdzonego po głowie, klatce piersiowej i w krocze, przy czym B. K. ponadto poprzez skakanie po ciele pokrzywdzonego, zaś T. G. (1) poprzez zadawanie pokrzywdzonemu ciosów łokciem w głowę, spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci urazu głowy z podbiegnięciami krwawymi twarzy, głównie po stronie lewej wraz z otarciami naskórka w ich przebiegu, a także obrzękiem i ranami tłuczonymi</p>		

w zakresie warg,
jak i z rozległymi
podbiegnięciami
krwawymi na
powłokach miękkich
czaszki w okolicach
ciemieniowo –
skroniowej prawej z
obecnością
krwawienia
podtwardówkowego
prawostronnego
mniejszego po lewej,
a także ze
stłuczeniem mózgu
i krwawieniem do
komór bocznych
mózgu i wylewem
krwawym i do jąder
podstawy mózgu,
urazu klatki
piersiowej z
podbiegnięciami
krwawymi na skórze
i powłokach
miękkich, a także
złamaniem żeber IV,
V, VI, VII po stronie
prawej, podbiegnięć
krwawych na obu
rękach oraz obrzęku
okolicy łonowej i
podbiegnięć
krwawych w
pachwinach i w
zakresie jądra
lewego co
doprowadziło do
neurogennej
niewydolności
krążenia i
oddychania, będącej
wynikiem
narastającego
nacisku krwiaka
podtwardówkowego
wewnątrzczaszkowego,
zaś w dalszej
konsekwencji do
śmierci

pokrzywdzonego tj. czynu stanowiącego przestępstwo art. 148 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierza wobec każdego z oskarżonych karę po 15 (piętnaście) lat pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżoną B. K. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt. I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierza oskarżonej B. K. karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej B. K. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę na rzecz J. M. oraz F. M. w kwocie po 5.000 złotych dla każdej z nich,

V.na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego T. G. (1) zadośćuczynienie za doznaną krzywdę na rzecz J. M. oraz F. M. w kwocie po 5.000 złotych dla każdej z nich,

VI.na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu T. G. (1) na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 17 marca 2020r. godz. 07:40 do dnia 12 lipca 2022r.,

VII.na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonej B. K. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 17 marca 2020r. godz. 7:00 do dnia 12 lipca 2022r.,

VIII.na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych,

IX.na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. W. K. kwotę 1080 zł. (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych) plus dalsze 248,40 zł (dwieście czterdzieści osiem złotych 40/100) tytułem podatku VAT w związku z nieopłaconą pomocą prawną udzieloną oskarżonej B. K. z urzędu, jak również kwotę 295,30 zł. tytułem kosztów dojazdu do siedziby sądu oraz kosztów korespondencji i kserokopii,

X. na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. K. kwotę 1080 zł. (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych) plus dalsze 248,40 zł (dwieście czterdzieści osiem

<p>złotych 40/100) tytułem podatku VAT w związku z nieopłaconą pomocą prawną udzieloną oskarżonemu T. G. (1) z urzędu, jak również kwotę 468 zł. tytułem kosztów dojazdu do siedziby sądu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie potwierdziła zasadności podniesionych w apelacjach obrońców obojga oskarżonych zarzutów, czy to w zakresie popełnienia błędu w ustaleniach faktycznych czy też w zakresie naruszenia wskazanych w apelacjach przepisów prawa procesowego. Przeciwnie sąd I instancji przeprowadził rzetelnie postępowanie dowodowe na wielu terminach rozprawy, na których przesłuchał w sposób bezpośredni oskarżonych odbierając od nich stosowne wyjaśnienia, w których</p>	

ustosunkowali się do postawionych zarzutów. Sąd przeprowadził wszystkie niezbędne w sprawie dowody osobowe, w szczególności przesłuchując pokrzywdzoną i świadków oraz biegłych wykorzystując we właściwy sposób instytucję przewidzianą w art. 391 § 1 k.p.k., w sytuacji gdy świadkowie nie zeznali o wszystkich istotnych okolicznościach zdarzenia lub też zasłaniaли się niepamięcią. Sąd ten właściwie bowiem zgodnie z zasadami oceny dowodów (art. 5 i art. 7 k.p.k.) dokonał oceny zebranego materiału dowodowego i ocena ta dokonana została z uwzględnieniem treści dowodów, zasad doświadczenia życiowego, wskazań wiedzy i nie budzi żadnych wątpliwości, co do prawidłowości procesu dochodzenia do prawdy. Ustalenia te pozostają pod ochroną zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) i w tym

zakresie argumenty przytoczone w apelacjach obrońców są jedynie polemiką z prawidłowo wyprowadzonymi z przeprowadzonych dowodów wnioskami o sprawstwie i winie oskarżonych. Sąd Odwoławczy nie znajdując żadnych argumentów, które by podważyły prawidłowość poczynionych ustaleń Sądu I instancji w całości te ustalenia akceptuje, jak również podziela przyjętą ocenę dowodów pod kątem wypełnienia znamion przestępstwa z art.148§1 k.k. na zasadzie współsprawstwa. Sąd I instancji w uzasadnieniu wydanego orzeczenia wskazał dowody na podstawie których przypisał współdziałanie przestępcze oskarżonych oraz w sposób należyty uzasadnił wymiar orzeczonej wobec każdego z oskarżonych kary pozbawienia wolności oraz innych środków w szczególności orzeczonego środka

kompensacyjnego. Sąd Odwoławczy w całości te rozstrzygnięcia aprobuje.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz		

	<p>adw. S. K. i r.pr. W. K. po 738 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym;</p> <p>II. zwalnia oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.</p>	
7. PODPIS		
SSA Edyta Gajgał SSA Jarosław Mazurek SSA Janusz Godzwon		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. G. (1) adw. S. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia co do winy i kary	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej B. K., r.pr. W. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia zarówno co do winy jak i kary	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana